Ja kui ommeti üks kurjateggia ütleks: „Agga kas tead, et seäl kihhelkonnas, kus rohkem kui sadda pärris jodikkud on tootamisse läbbi winast korraga lahti samud, — et seäl on ülle nende arro ka weel teisi, kes on ka ärratootanud, ja ommeti jälle uoste hakkamad purjotama? Siis tulle sinna ka ikka, ja wötta emesele süddame kinnitust. Sest polle wigga, et sa olled öppetajale tootand. Egga temma sedda kuulda ei sa; se peäle ütle: „Taggane Sadan! (Matt. 4, 10). Kui nemmad sedda patto on teinud omma hinge peäle, siis ei tahha minna sedda hirmsat süüd mitte ka emese hinge peäle wötta!“ — Siis jättab kiusaja waim sind mahha, ja „wata, inglid tullewad ka sinno jure, ja teniwad sind“ (Matt. 4, 11), sest „eks nemmad keik ei olle teniad waimud, wäljaläkkitud tenistusseks nende pärrast, kes önnistust peawad pärrima“ (Ebrea r. 1, 14)?

Rebbane ja wähk.

Rebbane pilkas wähke oia äres: „Mis peäle sul hulk jalgo, kui sa ei moista jooksta? Sinna laisk loom!“

Wähk kostis: „Weame kihla, minna josen sinnust möda!“ — Teggid kaupa.

Wähk ütles: „Minna lubban sinnule weel tük maad ette. Kus sinno sabba on, seäl olgo minno Pea. Kui ma hüan: Kissu! — siis panne jooksma.“

Rebbane seisis wähhe ninna ette, wähk hakkas ilma temma teädmatta omma mollematte tangidega rebbase karrusest sabbast kinni, hüdis: „Kissu!“

Rebbane jooksis omma hinge ärra, ta panni kui nool kolm wersta maad rohkeste. Keel sunust, loötsutas, jäi seisma, pöris ümber: „Kus wähk? Polle kussagil!“

Wähk laskis temma sabbast lahti, hüdis: „Ollete teie ka wimaks järrele samud? Mul läks jubba aeg iggawaks, teid odates!“

Rebbane ütles: „Wötko paggan! Kuida sinna seie sanud?“ — piddi kihla tassuma.

Keleto kulutab.

Inglandi maal tulli üks öppetaja ka esimest korda suurde Londoni linna, ja kui ta seäl